

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 257/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 3 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 3 a čl. 14 dohovoru uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 52/2016 z 10. júna 2016, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, odsúdený pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a ďalšie trestné činy k nepodmienečnému úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere osem a pol roka. Sťažovateľ adresoval 1. februára 2018 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania v časti týkajúcej sa uznania viny zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 predmetný návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Sťažnosť sťažovateľa, ktorú proti predmetnému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal,

krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ oboznamuje ústavný súd s obsahom argumentácie, ktorú formuloval vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, v ktorom poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov týkajúcu sa pravidiel kvantifikácie hodnoty zaistenej omamnej látky v prípadoch trestnej činnosti nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovení § 171 a nasledujúcich Trestného zákona. Sťažovateľ vidí v postupe oboch konajúcich súdov, ktoré predmetné dôvody nezohľadnili a jeho návrhu na povolenie obnovy konania nevyhoveli, porušenie všetkých svojich v ústavnej sťažnosti označených práv.

4. Sťažovateľ formulované námietky porušenia označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených listinou opiera o túto argumentáciu:

„Ťažisko neústavnosti napadnutého uznesenia OS Liptovský Mikuláš a uznesenia KS Žilina spočíva v tom, že napadnutými rozhodnutiami je sťažovateľ diskriminovaný, a je s ním zaobchádzané rozdielne, a to osobitne s poukazom na aktuálnu súdnu prax (napr. rozhodnutia KS BA sp. zn. 4 To/44/2016, NS SR: sp. zn. 4 Tdo 32/2012, 6 Tdo 66/2015). Považujeme za neprijateľné, aby súdy nerešpektovali svoje vlastné právne závery a rozdielne rozhodovali v skutkovo a aj právne rovnakých veciach, osobitne pokiaľ už existuje relevantná prax súdov, ktoré poskytujú značne odlišný pohľad na stíhané trestné činy.

Zásadná právna otázka teda stojí na tom, či je právne akceptovateľné, že pokiaľ napr. v bratislavskom kraji je považované isté množstvo omamnej látky za trestný čin a od tohto množstva sa následne počítajú obvyklé jednorázové dávky omamnej látky, ktoré odôvodňujú konkrétnu trestnú sadzbu, úplne nepodstatné a teda páchatelia v tomto kraji sú zvýhodňovaní oproti ostatným krajom, ktoré páchatelom druhovo rovnakých trestných činov s totožným množstvom omamnej látky ukladajú prísnejšie právne kvalifikácie a tresty za spáchané trestné činy.

Sťažovateľ je toho názoru, že v uvedenej právnej otázke je potrebné postupovať rovnako a to v zmysle zásady in dubio pro reo, nakoľko postupom OS Liptovský Mikuláš a KS Žilina je zvýraznená ústavne neakceptovateľná nerovnosť pred zákonom, teda napadnuté rozhodnutia sú nespravodlivé a nedôvodné opomínajú zaužívanú súdnu prax s ktorou sa ani zákonne nevysporiadali. Z logického právneho hľadiska nemôže byť ten istý skutok posúdený v tom istom právnom štáte dvomi súdmi rozdielne.

V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR patrí do obsahu základného práva na súdnu ochranu aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (IV. ÚS 77/02. Nález z 27. Novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2002 - II. Polrok, s. 791). Máme za to, že sťažnosť sťažovateľa je plne dôvodná a dostatočne odôvodnená.“

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 3 a čl. 14 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018, označené uznesenia zrušil a vrátil vec okresnému súdu a krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré nevyhoveli jeho návrhu na obnovu konania. Ťažiskom jeho argumentácie, tak ako to v ústavnej sťažnosti sám prezentuje, je v podstate námietka smerujúca proti pôvodnému odsudzujúcemu rozsudku, ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa postupoval odchyľne a nezohľadnil aktuálnu rozhodovaciu prax týkajúcu sa trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol uznaný vinným.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 3 a čl. 14 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd druhostupňový. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom uznesení okresného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť

ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 5/2018 z 13. júna 2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 3 a čl. 14 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018

12. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

13. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

14. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v podanom návrhu na obnovu konania) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

15. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 13 a 14 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa, ako aj s právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

16. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia predovšetkým poukázal na skutočnosť, že po podaní sťažnosti do zápisnice o verejnom zasadnutí voči prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania sťažovateľ ani jeho právny zástupca uplatnenú sťažnosť nijako neodôvodnili. Krajský súd s odkazom na § 192 ods. 1 Trestného poriadku konštatoval, že napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska formy, ako aj z hľadiska obsahu, jeho odôvodnenie je presvedčivé a zrozumiteľné. V ďalšom bode krajský súd interpretoval relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a síce ustanovenie § 394 ods. 1 citovaného zákona, poukazujúc na ustálenú súdnu prax, uvádzajúc: *„Podľa súdnej praxe (Rt 72/1980) dôkazom súdu predtým neznámym môže byť okrem dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, ako napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove v podstatných bodoch zmení svoju výpoveď, v ktorom prípade však musia byť predmetom hodnotenia aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti*

alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (Rt 6/1997). V konaní o povolení obnovy konania však súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (Rt 35/1988). V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní (Rt 6/1997).“ V nadväznosti na prezentovanú interpretáciu najvyšší súd konštatoval, že poukaz sťažovateľa na „iné rozhodnutia všeobecných súdov“ prijaté vo veciach analogických trestnej veci sťažovateľa nemožno kvalifikovať ako novú skutočnosť predpokladanú § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd v nadväznosti na uvedené sťažovateľovi vysvetlil, že ním prezentovaná argumentácia obsiahnutá v podanom návrhu na povolenie obnovy konania je potenciálne teoreticky subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku), avšak jeho uplatnenie prostredníctvom podaného dovolania je v prípade sťažovateľa s odkazom na § 257 ods. 5 Trestného poriadku vylúčené, keďže sa odsúdenie sťažovateľa opiera o schválenú dohodu o vine a treste, ktorú sťažovateľ s prokurátorom uzavrel.

17. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

18. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ako aj citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody uznesenia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom návrhu na povolenie obnovy konania) a riadne vysvetlil dôvody pre zamietnutie sťažnosti sťažovateľa. Odpoveď krajského súdu ústavný súd hodnotí ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Ústavný súd odpoveď krajského súdu, v ktorej sťažovateľovi jasne vysvetlil, že argumentáciu majúcu charakter jedného zo zákonom vymedzených dovolacích dôvodov nie je možné zamieňať za dôvod obnovy konania a účinne uplatniť v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, považuje za plne súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem (§ 394 Trestného poriadku).

19. Vychádzajúc z uvedených čiastkových záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Tos 97/2018 z 9. októbra 2018 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

20. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2019